

[Boligministeren.]

slag af 9. december 1969 om ændrede lånegrænser og løbetider for realkreditlån (lovforslagene nr. 79, 80 og 81) har 5 af de 6 hypotekforeninger imidlertid tilkendegivet, at forudsætningerne for deres tilslutning til sammenslutningen med kreditforeningerne ikke længere er til stede. I en skrivelse af 26. januar 1970 til folketingets udvalg vedr. realkredit m. v. har de pågældende hypotekforeninger udtalt, at forslaget om at dele realkreditbelåningen i „almindelig realkredit“ inden for en lånegrænse på 40 pct. og „særlig realkredit“ til nærmere angivne formål inden for en højere lånegrænse må befrygtes at ville medføre, at hele den del af långivningen, der ligger over 40 pct., efterhånden vil blive overtaget af reallånefondene.

De 5 hypotekforeninger har derfor foreslået, at den tilstræbte forenkling af realkreditsystemet gennemføres på en anden måde end oprindeligt foreslået, nemlig ved at man etablerer en tolagsordning med kreditforeningerne som 1. prioritets institutter og med hypotekforeningerne og reallånefondene som sidestillede institutter for sekundær långivning.

De 5 hypotekforeningers nye forslag er senere blevet tiltrådt af kreditforeningernes stående fællesudvalg og af de tre boligreallånefonde, og de tre realkreditgrupper har endvidere for nogle dage siden kædet spørgsmålet sammen med et forslag om visse ændringer i den ovenfor omtalte sontring mellem „almindelig“ og „særlig“ realkredit. Dette spørgsmål skal jeg senere vende tilbage til.

Siden fremsættelsen af regeringsforslagene af 9. december 1969 og afgivelsen af realkreditkommissionens betænkning er der således sat en ny udvikling i gang. Jeg må erkende, at jeg har vanskeligt ved at forstå de 5 hypotekforeningers begrundelse for at betragte forudsætningerne for den oprindelige forenklingsplan som bristede. Begrundelsen er som nævnt forslaget om at indføre en sontring mellem „almindelig“ og „særlig“ realkredit med en skillelinje på 40 pct. Dette forslag bygger på redegørelsen fra udvalget vedrørende obligationsmarkedets forhold, og dette udvalg har i al fald ikke regnet med, at forslaget skulle få indflydelse på realkreditens struktur. I udvalgets kom-

missorium af 9. juni 1969 blev det udtrykkeligt anført, at udvalget i sine overvejelser ville kunne tage udgangspunkt i den institutionelle opbygning af realkreditgivningen, som realkreditkommissionens overvejelser syntes at pege henimod — og på det tidspunkt pegede kommissionens overvejelser mod den oprindelige forenklingsplan, som er indeholdt i kommissionsbetænkningen.

Udvalget udtaler da også i redegørelsen (betænkning nr. 541, side 46), at udvalget ved overvejelserne om ændrede lånegrænser og løbetider har lagt til grund, „at realkreditinstitutternes organisation og struktur behandles i realkreditkommissionen, og at eventuelle begrænsninger i långivningen, herunder med hensyn til lånenes løbetid, derfor bør søges tilrettelagt således, at de kan gennemføres uanset mulige ændringer i det nuværende realkreditsystems strukturelle opbygning. Der er derfor ved de muligheder for ændringer i långivningen, som er skitseret i det følgende, som hovedregel ikke taget stilling til långivningens fordeling mellem de forskellige institutter.“

Selv om jeg således ikke kan godtage de 5 hypotekforeningers begrundelse for at forlade den oprindelige forenklingsplan, må deres stilling naturligvis tages til efterretning, og det er da også muligt, at det nye forslag kan give en anvendelig løsning på problemerne. Forslaget er imidlertid så nyt, at der ikke har været levnet tid til en grundigere overvejelse af det, men jeg forventer, at der under udvalgsbehandlingen her i folketinget kan ske en afklaring, således at man ved lovforslagets gennemførelse kan få afstukket klare retningslinjer for, hvorledes realkreditens fremtidige struktur agtes tilrettelagt. Lovforslaget er da også udformet så rummeligt, at enhver rimelig løsning kan føres ud i livet, men jeg vil finde det naturligt og rigtigt, at vi på forhånd får gjort det klart, i hvilken retning udviklingen skal gå.

Som omtalt i de almindelige bemærkninger kan der anføres argumenter til fordel for den opfattelse, at det vil være hensigtsmæssigt for låntageren, såfremt en ejendom kan belånes fuldt ud i et enkelt realkreditinstitut. Når regeringen alligevel foreløbig er indstillet på at acceptere en tolagsordning som ønsket af den overvejende del af de bestående realkreditinstitutter — forudsat, at der kan opnås et tilfredsstillende resultat